

1. FEJEZET

Vaughan tegnap végül meghalt autóbalesetben. Barátságunk ideje alatt sok karambolban elpróbálta a halálát, de ez volt az egyetlen igazi balesete. Autója összeütközéssel fenyegetve egyenesen a filmszínész nő limuzinja felé haladt, majd átvetődött a londoni repülőtér felüljárójának korlátjára, és ráesett egy légi utasokkal tömött busz tetejére. Mintha a nap vére folyt volna ki, úgy heverték a társasutazásra készülő összezúzott teste a műbőr üléseken még egy órával később is, amikor utat törtem magamnak a rendőrség műszaki szakértői között. Elizabeth Taylor, akivel Vaughan oly sok hónapon át vágyott meghalni, sofőrje karjára támaszkodva magányosan állt a mentőautó villogó fényében. Amikor Vaughan teste fölé térdeltem, a filmszínész nő a nyakához emelte kesztyűs kezét.

Vajon felismerte Vaughan testtartásában annak a halálnak a képletét, amit neki gondolt ki? Élete utolsó heteiben Vaughan semmi másra nem gondolt, csak a színész nő halálára. Egy angol udvari fő ceremóniamester odaadásával készítette elő a szertartást, amikor a fejére kerül a sebkorona. A sheppertoni filmstúdióhoz közel fekvő lakásának falai fényképekkel voltak borítva, melyeket gumiobjektív segítségével készített minden reggel a nyugat felé tartó autópályákon átívelő gyalogoshidakról és a stúdió parkolóházának tetejéről. A színésznőt fotózta, amint az kilépett a londoni szállodából, ahol lakott. Kellemetlen érzés volt az irodai másológépen nagyítgatnom térdének, kezének, combja bel-

ső felületének meg szája bal szegletének a részleteit. Úgy nyújtottam át Vaughannak a másolatokat, mintha egy folytatásokban közölt halálos ítélet részletei volnának. Aztán a lakásán figyeltem, ahogy a színésznő testének részleteit összeilleszti a plasztikai sebészeti tankönyvből vett, groteszk sebeket ábrázoló fényképekkel.

A színésznővel közös autóbalesetükről képzileg Vaughan minél több sebet és zúzódást akart látni – a lassított filmfelvételeken vég nélkül ismételt, bonyolult frontális ütközésekben találkozó két autó lemálló krómozása és leomló válaszfalai, testük egyforma sebei, a nő arcát dérként ellepő szélvédő, miután halál szülte Afroditéként áttörte a sötétített üveget, a kézifék foglatának nekiütődő combok bonyolult törései, és mindenekfölött a nemi szerveik sérülései: a csőr alakú gyári embléma átdöfi a színésznő méhét, Vaughan ondója pedig ráömlik a motor végső hőmérsékletét és üzemyangszintjét rögzítő lumineszkáló kerek skálákra.

Vaughan csak olyankor nyugodott meg, amikor ezt az utolsó karambolt ecsetelte nekem. Olyan érzéki gyöngédséggel beszélt ezekről a sebekről és ütközésekről, mint a szerelmes, aki már rég nem látta kedvesét. Félig felém fordulva keresgélt a fényképek között a lakásában. Erős ágyéka, majdnem teljesen merev péniszének körvonalaival megnyugtatóan hatott rám. Tudta, hogy mindaddig, amíg saját nemiségével izgat engem – amit egyébként oly lezserül alkalmazott, mintha bármelyik pillanatban örökre megszabadulhatott volna tőle –, nem fogom elhagyni.

Tíz nappal ezelőtt ellopta az autót a bérház parkolójából, és felszáguldott a betonfeljárón. Ezzel egy veszélyes gép szabadult ki a fogságból. Tegnap már ott hevert a teste a rendőrségi ívlámpák alatt, a felüljáró lábánál. A vér finom csipkefátyolként fedte be. Törött lábának és karjának tartása, arca véres geometriája mintha paródiái lettek volna a lakása falait borító, karambolban szerzett sérüléseket ábrázoló

fényképeknek. Még utoljára lenéztem hatalmas, vérrel borított ágyékára. A színésznő húsz yarddal odébb, a villogó lámpák fényében, sofőrje karjába kapaszkodva álldogált. Vaughan arról álmodott, hogy Elizabeth Taylor orgazmusának pillanatában hal meg.

Halála előtt Vaughannak sok karambolban volt része. Ha rá gondolok, magam előtt látom a lopott autókban, amiket tönkretett, meg az eldeformálódott fém- és műanyag felületeket, amelyek örökre magukhoz szorították. Két hónappal korábban a reptéri felüljáró alsó szintjén találtam, saját halála első próbája után. Egy taxisofőr két reszkető stewardesst segített ki kis autójukból. Velük ütközött össze Vaughan, miután előbukkant egy eldugott ráhajtóról. Odaszaladtam, és megláttam őt annak a fehér kabrióknak a betört szélvédőjénél, amit a hármas terminál parkolójából vitt el. Elcsigázott arca és sebhelyes szája megtört szívárványok fényében furdótt. Kinyitottam a behorpadt utasoldali ajtót. Vaughan az üveggel borított ülésen ült, önelégült tekintettel tanulmányozva saját testtartását. Kezei tenyérrel fölfelé, oldalt heverték, rajtuk a sebesült térdkalácsaiból származó vér. Megvizsgálta a hányást bőrkabátja hajtókáin, majd kinyújtotta a kezét, és megérintette a műszerfalra tapadt ondócseppeket. Megpróbáltam kiemelni az autóból, de úgy összeszorította feszes fenekét, mintha összetapadt volna. Ondóhólyagjaiból éppen ekkor préselte ki az utolsó cseppeket. A mellette lévő ülésen a filmszínésznő széttépett fényképei voltak, amiket aznap reggel sokszorosítottam neki az irodában. Az ajak, a szemöldök, a könyök és a dekoltázs felnagyított részei töredékes mozaikot alkottak.

Vaughan számára az autóbaleset és saját nemisége végleg egyesültek. Emlékszem az éjjelekre, amiket ideges fiatal nővel töltött az autóbontókban, gazdátlan autók utasterének összepréselődött hátsó részében, és a testtartásaikról mindenféle kényelmetlen helyzetekben végrehajtott nemi

aktusok közben készült fényképekre. Feszült arcukat és megfeszített combjaikat megvilágította Vaughan polaroid gépének vakuja. Úgy néztek ki, mint egy tengeralattjáró-szerencsétlenség ijedt túlélői. Ezekkel a nagyravágyó kurvákkal Vaughan a londoni reptér egész éjjel nyitva tartó kávézóiban és üzleteiben találkozott, és ők voltak a sebészeti tankönyvekben szemléltetett betegek unokatestvérei. Sérült nőknek udvarolt, de csak mert megszállottja volt a gázbacillus-fertőzések okozta duzzanatoknak, az arcsérüléseknek és a nemi szervek sebesüléseinek.

Vaughan segítségével jöttem rá a gépjárműbalesetek valódi jelentőségére, a megrántott nyakak és a felborulás értelmére, a frontális ütközések örömmámorára. Együtt ellátogattunk a Londontól nyugatra, húsz mérföldre található Közlekedéstudományi Intézetbe, és figyeltük, ahogy a hitelesített járműveket nekihajtják az előttük álló betontömböknek. Később, a lakásán, töréstechnikáról készült lassított filmfelvételeket vetített, amit a saját gépével vett fel. A padlón heverő párnákon ültünk a sötétben, és néztük a falon villódzó, ismétlődő képsorokat, melyeken a kocsik hangtalanul csapódtak egymásnak. A felvételek először megnyugtattak, aztán felkorbácsoltak. Magamra gondoltam, amint egyedül hajtok az autópályán a nátriumlámpák sárgán vakító fényében, és ezeknek a becsapódó járműveknek a vezérlőberendezésénél ülök.

Az elkövetkező hónapok során Vaughan és én órákat töltöttünk el úgy, hogy a repteret északról körbefogó autópályán kocsikáztunk. A nyugodt nyári estéken ezek a nagy forgalmú főútvonalak rémálomba illő ütközések övezeteivé váltak. Hallgattuk a rendőrségi adásokat Vaughan rádióján, és egyik balesettől a másikig hajtottunk. Gyakran megálltunk a nagyobb ütközések helyszínei fölött villódzó ívlámpák fényében, és figyeltük a tűzoltókat meg a rendőrség műszaki szakembereit, amint az autogénvágókkal és az

emelőcsigával azon fáradoztak, hogy kiszabadítsák a halott férjüket mellett fogságba került eszméletlen feleségeket, vagy várakoztak, miközben a baleset helyszíne mellett elhaladó orvos megállt, és egy felborult teherautó alá szegezett haldoklóval ügyetlenkedett. Vaughannak néha útjában volt a többi szemlélődő, máskor meg a fényképezőgépéért kellett küzdenie a mentősökkel. Mindenekelőtt azonban olyan karambolokat keresett, amikben az autók frontálisan ütköznek az autópálya felüljáróinak betonoszlopaival; a füves padkán hagyott, összepréselődött jármű és a derűs, betonból készült mozgó szobor mélabús egyesülését akarta látni.

Egyszer elsőként értünk oda egy balesetet szenvedett középkorú nő összetört autójához. Pénztáros volt a reptéri vámmentes italtoltban. Bizonytalanul ült az összepréselődött utastérben, a sötétített szélvédő szilánkjai ékszerként fúródtak a homlokába. Rendőrautó közeledett az autópályán, vészjelző fénye lüktetett felettünk. Vaughan visszaszaladt a fényképezőgépéért és a vakujáért. Levettem a nyakkendőmet, és ügyetlenül keresgéltem a nő sebeit. Az oldalán feküdt, nem szólt semmit, csak bámult rám. Néztem, ahogy a vér ráfolyik fehér blúzára. Amikor Vaughan az utolsó fényképet is elkészítette, letérdelt az autó belsejében, óvatosan a kezébe fogta a nő fejét, és a fülébe súgott valamit. Aztán segítettünk a mentősöknek ráemelni őt a betegszállító targoncára.

Éppen Vaughan lakása felé hajtottunk az autópályán, amikor egy út menti vendéglő előtt meglátott egy reptéri kurvát. Félállásban egy moziban volt jegyszédőnő, és folyton a kisfia hibás hallókészüléke miatt aggódott. Már mögöttem ültek, amikor panaszkodni kezdett Vaughannak, hogy milyen idegesen vezetek, de ő csak szórakozott tekintettel nézte a mozdulatait, és szinte bátorította, hogy gesztikuláljon a kezével és a térdével. Egy northolti parkolóház elhagyott tetején vártam a korlátnál. Az autó hátsó ülésén Vaughan a haldokló pénztáros testtartásának megfelelően rendezte el

a kurva végtagjait. Az elhaladó autók fényszóróinak tükröződő fényében jól látszott, amint erős teste egy sor stilizált pózt ölt magára, miközben a nőn kuporog.

Vaughan felfedte nekem az összes rögeszméjét, ami a sebek titokzatos érzékiségével volt kapcsolatos: a véráztatta műszerfalak, az ürrülékkel összekent biztonsági övek, az agyszövetvel bevont napellenzők perverz logikáját. Minden összetört autó izgatott remegéssel töltötte el, egy behorpadt sárvédő bonyolult geometriája, összepréselődött hűtőrácsok váratlan alakzatai, egy műszerfal groteszkül kiálló része a vezető lába közé nyomódva, mint valami hitelesített gépi felláció. Egyetlen emberi lény belső ideje és tere kövesedett meg örökre a krómkéseknek és a katedrálüvegnek ebben a hálójában.

Egyik este, a pénztárosnő temetése után egy héttel, a repülőteret nyugatról körbefogó úton hajtottunk, amikor Vaughan letért a padkára, és elütött egy nagytestű korcstyát. A teste úgy ütődött az autónak, mint egy gumikalapács, és záporozott az üveg, ahogy az állat a tetőre repült. Mindez arról győzött meg, hogy hamarosan karambolban fogunk meghalni. Vaughan soha nem állt meg. Most is figyeltem őt, miközben gyorsított és elhajtottunk. Sebhelyes arcát közel tartotta a betört szélvédőhöz, dühösen söpörve le arcáról a gyöngyszemekként záporozó üveget. Erőszakos cselekedeteit már teljesen véletlenszerűen követte el, én nem voltam több foglyul ejtett szemlélőnél. Másnap reggel, a reptéri parkoló tetején, ahol az autót hagytuk, Vaughan mégis nyugodtan mutatta nekem a mély horpadásokat a motorháztetőn és a tetőn. Nézte, amint egy turistákkal tömött, nagy utasszállító repülőgép éppen felemelkedik nyugati irányba. Sárgás arcát sóvárgó gyerekként ráncolta. A hosszú, háromszögletű barázdákat az autón egy ismeretlen lény halála hozta létre, amelynek szertefoszlott identitása elvonttá vált, mint ennek a járműnek a geometriája. Mennyivel lenne rejtelmesebb a mi halálunk, meg a híresek és hatalmasok halála?

Még ez az első halál is bátortalannak tűnt a többihez képest, amikben Vaughan részt vett, nem beszélve azokról a képzelet szülte halálokról, amelyek betöltötték a gondolatait. Minden lehetőséget végig akart próbálni, úgyhogy képzelet szülte gépjármű-szerencsétlenségek és elmebeteg sérülések borzasztó kalendáriumát agyalta ki – ajtókilincsek lyukasztják át idős emberek tüdejét, kormányoszlopok nyársalják fel fiatal nők mellkasát, az elefántfülablakok krómkilincsei átszúrják jóképű fiatalember arcát. Neki ezek a sebek jelentették a kulcsot egy perverz technológia szülte új nemiséghez. Ezeknek a sebeknek a képei függtek elméje galériájában, mint egy vágóhídi múzeum kiállítási tárgyai.

Ha most Vaughanra gondolok, amint saját véérébe fulladva fekszik a rendőrségi ívfények alatt, eszembe jut a számtalan képzelet szülte szerencsétlenség, amiket ecsetelt, miközben a reptéri gyorsforgalmi utakon hajtottunk. Nagykövetségi limuzinokról álmodott, amint eléjük váratlanul bevágó, butángázt szállító tartálykocsiknak mennek neki, meg egymással frontálisan ütköző, ünneplő gyerekekkel tömött taxikról elhagyatott üzletek kivilágított kirakatüvegei előtt. Elidegenedett fivérekről és nővérekről ábrándozott, akik véletlenül éppen egymás felé haladnak egy petrokémiai üzemhez vezető bekötőúton, és mindjárt összeütköznek. Öntudatlan vérfertőzésük az egymásnak csapódó fém és az alumíniummal bevont sűrítőterek meg reakciós edények alatt virágzó agyszövetük vérzésében válik nyilvánvalóvá. Vaughan esküdt ellenségek nagy erejű ráfutásos összeütközéseit is kiagyalta, gyűlölet szülte halálokat, melyeket az út menti árokban égő üzemanyaggal meg a vidéki városok álmosító délutáni napsütésében átforrósodó fényezéssel ünnepeltek. Maga elé képzelte a menekülő bűnözők foglalkozásukhoz illő karamboljait, meg szolgálaton kívüli szállodai fogadóportásokat, akik éppen kézzel izgatták partnerüket, és csapdába estek a kormány és szeretőjük öle között. Elgondolta nászutas

párok karamboljait, akik együtt ülnek az autóban, miután nekicsapódtak egy elszabadult cukorszállító tartálykocsi hátsó lengéscsillapítójának. Elgondolta az összes lehetséges halálok legelvontabbikát, gépjárműtervezők karamboljait is, akik szabados életet élő laboránsok társaságában sebesülnek meg autóikban.

Vaughan végtelen sok változatát kidolgozta ezeknek a karamboloknak, először egy sor frontális ütközést: egy gyermekeket szexuálisan zaklató egyén és egy túlhajszolt orvos először frontálisan ütköznek, majd újból eljártsszák a halálukat úgy, hogy autóik felborulnak; a visszavonult prostituált este nekihajt az autópálya beton mellvédjének, túlsúlyos teste kirepül a betört szélvédőn, klimaxos ágyékát szétszakítja a motorházatétön levő krómembléma. Vére ráfolyik a rézsű vakítóan fehér betonjára, örökké kísértve a rendőrségi szerelőt, aki egy sárga műanyag lepelben elviszi a nő testének darabjait. Vaughan aztán azt is elképzelte, amint elüti őt egy tolató teherautó egy autópálya menti üzemanyagöltő állomáson. A kocsi nekipréseli őt autója baloldali ajtajának, miközben lehajol, hogy meglazítsa jobb lábán a cipőt, és testének véres lenyomata ott marad az ajtón. Láta őt, amint átlódul a felüljáró korlátján és meghal, ahogy maga Vaughan halt meg később; a rövidlátó, középkorú nő átszakítja egy reptéri busz tetejét, halála megsokszorozza a busz önelégült úti célokból álló rakományát. Láta őt, amint elüti egy gyorsan hajtó taxi, amikor kiszáll az autóból, hogy könnyítsen magán egy út menti illemhelyen; teste vizelet és vér permetfelhőjében sodródik százlábnyival odébb.

Eszembe jut a többi karambol is, amiket elképzeltünk, sebesültek, megnyomorítottak és háborodottak képtelen halála. Pszichopatak ütközései, gyűlölködéssel és önutálattal végrehajtott, valószínűtlen balesetek, brutális tömegszerencsétlenségek, melyeket lopott autókban, fáradt irodai dolgozók között ülve eszeltünk ki este az autópályán.

A nemibeteg-gondozóból hazatérő, gyenge idegzetű háziaszszonyok képtelen karamboljai, amint külvárosi főutcaon parkoló autóknak ütköznek. Zaklatott skizofréneké, akik egy egyirányú utcában frontálisan nekiütköznek egy elakadt mosodás furgonnak; mániás depressziósoké, akik összepréselődnek, miközben értelmetlen módon, száznolcvan fokban fordulnak meg egy autópálya ráhajtóján; szerencsétlen paranoiásoké, akik teljes sebességgel behajtanak a jól ismert téglafalba a zsákutca végén; szadista főápolóké, akik egy többszintű csomópontban ütköznek, az autó felborul, és a fejük leválik a törzsükről; egy lesbikus üzletvezetőnéé, aki halálra ég kis autója összecsuklott váza alatt, miközben a középkorú tűzoltók sztoikusán nézik; autista gyerekeké, akik összepréselődnek egy ráfutásos ütközésben, és tekintük egészségesebb lesz a halálban; szellemi fogyatékosokkal tömött buszoké, akik sztoikusán fulladnak bele az út menti ipari csatornába.

Már jóval Vaughan halála előtt elkezdtem gondolkodni a saját halálomról. Kivel fogok meghalni és milyen szerepben – pszichopata, neuraszténiás, vagy szökésben lévő bűnöző leszek? Vaughan folyton a híres emberek haláláról álmodott, és karambolokat talált ki nekik. Nagy részletességgel képzelte el James Dean és Albert Camus, Jayne Mansfield és John Kennedy halálát. Képzeteletét filmszínésznők, politikusok, iparmágnások és televíziós vezetők népesítették be. Vaughan mindenhova követte őket fényképezőgéppel, és gumiobjektívjén át figyelte őket a reptér hármas termináljának kilátóteraszáról, szállodák magasföldszinti erkélyeiről és a filmstúdió parkolóiból. Vaughan mindegyik számára kiagyalta az optimális autós halált. Onassis és felesége a Kennedy-gyilkosság újrajátszásában halnának meg. Reagan egy komplex ráfutásos ütközésben látta meghalni stilizált halállal, ami jól kifejezte Reagan nemi szervéhez kötődő rögeszméjét, hasonlóan ahhoz, amely a filmszínésznő szemérem-

tájával kapcsolatban töltötte el, ahogy az finoman érintkezik a bérelt limuzinok műbőr ülészetével.

A feleségem, Catherine megölésére tett utolsó kísérletét követően tudtam, hogy Vaughan végleg magába zárkózott. Ebben a fényárban úszó birodalomban, ahol az erőszak és a technológia az úr, immár állandóan óránként száz mérfölddel hajtott az üres autópályákon, a tágas mezők szélén lévő elhagyatott benzinkutak mellett, és arra várt, hogy végre szembejőjön egy autó. Azt képzelte, hogy az egész világ egyszerre pusztul majd el egy nagy gépjármű-szerencsétlenségben; járművek milliói száguldanak egymásba a kilövellő ágyékok és a hűtővíz végső, nagy egymásra találásában.

Emlékszem az első koccanásomra egy szálloda elhagyatott parkolójában. Megzavart minket egy rendőrijárőr, úgyhogy sebtében befejeztük a nemi aktust. Miközben tolattam kifelé a parkolóból, nekimentem egy fának, amit nem vettem észre. Catherine ráhányt az üléssemre. A tócsában folyékony rubinként csillogtak a véresomók. Olyan sűrű volt és olyan finom, mint minden, ami Catherine-ből származott. Számomra máig ez a hányás hordozza az autóbaleset érzéki önkívületének lényegét, és izgatóbb, mint a végbél- vagy hüvelyváladéka, ami pedig maga is olyan finom, mint egy tündérkirálynő ürüléke, vagy mint a parányi folyadékgyömbök, amik a kontaktlencséje zárványai mellett képződnek. Ebben a varázslatos tócsában, ami a torkából tört elő, ebben a távoli és titokzatos szentélyből ritkán felbuzgó folyadékban a saját tükörképem láttam, vér, ondó és hányás tükröződött benne, és mindez egy olyan szájból áradt elő, amely mindössze néhány perccel korábban még kitartóan mozgott fel-alá a péniszemen.

Vaughan meghalt, és mi is a köré gyűlt tömeggel együtt fogunk távozni, amelyet egy sebesült nyomorék vonzott oda. Vaughan torz pózaiban feltárulnak az emberek lelkének és életének titkos képletei. Mi, akik ismertük Vaughant,

elfogadjuk az autóbaleset perverz érzékiségét, amely olyan fájdalmas, mint amikor egy védtelen szervet húznak ki egy műtéti seb nyílásán át. Néztem a közösülő párokat este, a sötétbe borult gyorsforgalmi utakon haladva, férfiakat és nőket közel az orgazmushoz, miközben vonzóbbnál vonzóbb pályagörbéken száguldottak a szembejövő autók vég nélküli sorának villogó fényszórói felé. Fiatal férfiak egyedül ültek első autójuk kormánykereke mögött. Autóbontókban találták a csaknem roncsállapotú kocsikat, és most önkielégítenek, miközben cél nélkül gördülnek a kopott gumikon. Majdnem összeütköznek egy forgalmi csomópontban, ondó fröccsen a megrepedt sebességmérő kerek skálájára. Később ugyanennek az ondónak a megszáradt maradékára omlik a lakkozott haja annak a fiatal nőnek, aki a férfi ölére hajolva először illeszti száját a péniszére. Egyik keze a kormánykeréken van, és egy többszintű útkereszteződés felé lóditja az autót a sötétségen át. Szinte súrolja egy színes televíziókkal megrakott kamion hátsó ajtaját, a férfi farolva fékez, erre kilövell az ondó, közben bal keze a nő csiklóját izgatja, aki az orgazmus felé tart, miközben a kamion fényszórói figyelmeztetően villannak fel a visszapillantó tükörben. A férfi ezután nézi, hogy egy barátja egy tizenéves lánnyal ül be a hátsó ülésre. A szerelő zsíros kezével a mellettük elszáguldó hirdetőablak felé fordítja a lány meztelen fenekét. Az országút nedvesen csillog a fényszórók ragyogásában, a fékbetétek csikorognak. Meredező péniszze ott fénylik a lány fölött, ahogy az autó kikopott műanyag kárpitjára céloz, fitymafaggyújával nyomot hagyva a sárga szöveten.

Az utolsó mentőautó is elment. A filmszínésznőt már egy órával korábban visszavezették a limuzinjához. Az esti fényben az ütközés helyszínének fehér betonja a felüljáró alatt egy titkos szükségfelszállóhelyre hasonlít, ahonnan rejtelmes gépek szállnak föl a fémes égbe. Vaughan üveg repülőgépe valahol az autóihoz visszaballagó, unott szemlélők

és a légi turisták összepréselődött bőröndjeit és retiküljeit összegyűjtő fáradt rendőrök feje fölött röpül. Vaughan testére gondoltam, amely most már kezd kihűlni. Végbelének hőmérséklete ugyanúgy süllyed, mint a karambol többi áldozatáé. Ez a süllyedés olyan volt, mintha szerpentinszalagok hulltak volna az éjszakai légen át a város irodatornyaiból, lakóházaiból és a szállodai lakosztályában tartózkodó filmszínész nő meleg nyálkahártyájából.

Visszaindultam a reptér felé. A Western Avenue-n a lámpák fénybe borították a gyorsan hajtó autókat, amelyek együtt haladtak a sebük ünnepe felé.

2. FEJEZET

Miután először találkoztam Vaughnallal, kezdtem megérteni az autóbalesetek valódi izgalmát. Újabb és újabb ütközésekben megsérülő, forradásos és aszimmetrikus lábain lépett az életembe ennek a tudós huligánnak a nyers és felkavaró alakja, és olyan pillanatban, amikor rögeszméi már nyilvánvalóan az örület felé hajlottak.

Amikor egy esőáztatta júniusi estén hazafelé hajtottam a sheppertoni filmstúdióból, az autóm megcsúszott a Western Avenue felüljárójára vezető út alatti kereszteződésben. Másodperceken belül hatvan mérföldes sebességgel haladtam a szembejövő sávban. Amikor az autó nekiment a középső elválasztó sávnak, a jobboldali gumi defektet kapott, és lepördült a felniről. A kocsit kormányozhatatlanná vált, áthaladt az elválasztó sávon, és rákanyarodott a nagy sebességű lehajtóra. Három jármű közeledett, gyári szedánok. Még ma is fájdalmas pontossággal emlékszem az évjáratukra, a színösszeállításukra és a külső kiegészítőikre, mint egy rémálomban, amiből nem lehet menekülni. Pumpáltam a féket, és az első kettőt sikerült is kikerülnöm, éppen hogy csak átcsúszva közöttük. Viszont a harmadiknak, amiben egy fiatal orvosnő és a férje utazott, frontálisan nekimentem. A férfi, aki egy amerikai élelmiszercégnél volt vegyészmérnök, azonnal meghalt; úgy röpült ki a szélvédőn, mint egy matrac egy cirkuszi ágyú csövéből. Az autóm motorháztetőjén fejezte be az életét, vére a betört szélvédőn át ráfröccsent az arcomra és a mellkasomra. A tűzoltók, akik később kivágtak az autót